Alpinistična sekcija PD Ajdovščina
As.ajdovscina@gmail.com
www.pd-ajdovscina.si
Gregorčičeva 20, 5270 Ajdovščina

Wajdovske alpinistične vesti WAV št. 25

Petindvajsetica ima vsaj nekoliko jubilejnega priokusa. Velikokrat je težko najti tistih nekaj ur, ki ustvarijo trajen spomin. Vseeno nam gre kar dobro. Več kot 8 let je že tega, kar so izšle prve vesti. Tudi rahlo jubilejne ponujajo vpogled v pestro dejavnost našega simpatičnega kolektiva. Načelnik je splezal eno svojih najtežjih smeri do sedaj Kis ali vino. Zelo uspešno seje se je zaključila letošnja alpinistična šola z rekordnimi kar 15 tečajniki. Dolgo v pomlad smo še veliko smučali. Priredilo se nam je tudi nekaj letalnih neprijetnosti, ki pa so se vse končale brez trajnih posledic. Kovk je bogatejši za kar nekaj novih in zelo težkih smeri. Ožbej

Kis ali vino 30-90+°,M5+(?), 600m, Koštrunove špice
»udarna PRIMORCA…«

V petek se takoj po službi odpravim proti Tolminu, kjer poberem Nejca in že nabirava kilometre proti dolini Zajzera, Zahodni Julijci, zamejska Slovenija. Dostop do načrtovanega spanja v bivaku Mazzeni nama močno oteži delno predelan pršič, ki se pod krpljami počasi (hidravlično) udira. Med dostopom naju ujame noč in po nekajurnem iskanju nama mesečina ne odkrije pogleda na tako želeni bivak in počitek. Že kar zdelana dostopiva do severozahodne stene Koštrunovih špic in si, pod vstopom v smer, skopljeva snežno luknjo. Ob 2 ponoči se preklopiva na hibernetično drgetanje, med katerim upam, da se mi čim več mokrih oblačil posuši. Noč ni bila predolga in kmalu po šesti se že pripravljava na pokušino kisa ali vina...

Med prvim raztežajem že potihem upava na kar sladko vino, ko naju pogled na navpično steno z napihanim previsnim snegom postavi na realno mesto, dejstvo, da bova danes okušala skisan kis. Sledijo 3 resni raztežaji, snežne razmere nikakršne. Pršič s tanko skorjo, ki je oviral pogled na primerne huke, sva čistila in s tem zasipala in izdatno hladila varujočega pod seboj...V enem od teh raztežajev me po vsaj 15 metrih nezmožnosti vmesnega varovanja, ko le najdem majhno poč, izda psiha in se obesim na metulj...etika...metulj, ki se mi nato med napredovanjem prostovoljno zapelje 15 metrov nižje, kar le doda ognja v dogajanje.

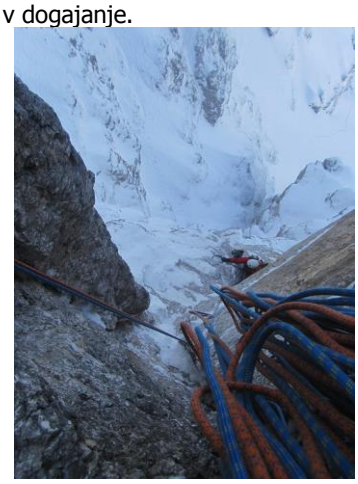

Po 200 metrih se strmina vnese, smer nadaljuje po grapi, ki jo prekinjajo skoki s prav tako nepredelanim snegom. Na vrhu sva bila po 7 urah plezanja. Sestopiva ob smeri, kjer tako pustiva nekaj klinov. Smer Kis ali vino? (30-90+°,M5+(?), 600m, sem plezal z Nejcem Kurinčičem (Soški AO), po nama znanih podatkih sva opravila 1. ponovitev smeri. Boštjan Mikuž

Izpiti ob zaključku alpinistične šole 2012/2013
»rekordna bera izjemno obetajoče generacije«

Letošnja alpinistična šola se je končala z izpiti, ki so potekali 06.05.2013 v Treh votlinah v turi. Komentar načelnika pa je naslednji: Izpitov se je udeležilo kar 15 tečajnikov. Gre za rekordno udeležbo. Najbolj pozitivno pa je dejstvo, da ste šolo redno obiskovali in kazali visoko stopnjo resnosti skozi vse leto, tako pri udeleževanju vaj, kot tudi drugih aktivnostih (treningi, predavanja, sestanki). Tudi na izpit ste se pripravili dokaj resno in tako pokazali osnovna znanja alpinistične skalne tehnike. Suverenost pri izvajanju vseh manevrov je nujni pogoj za varno ukvarjanje z alpinizmom. To pa lahko dobite le s prakso, vajo in končno, vzponi. Sprva vzponi v Gradiški Turi, ki ponuja odličen poligon za varen prestop v višje gore. Torej vas vabim, da se povežete med seboj in splezate več raztežajne skalne smeri v Turi. Prav tako pa smo na voljo tudi drugi člani, pokličite in pišite! Napakam, na katere vas je Simon posebej opozoril, pa prosim, da posvetite vso pozornosti in se vanje poglobite. Kot ste sami videli/občutili v soboto, v visečih stojiščih ne sme biti napak! Še vabilo za naprej. Ostaja vam še nekaj tur, upam, da se jih boste udeleževali, kljub temu, da ste že uradno "izkušeni mački"...:) S tem ko ste opravili izpit za mlajšega alpinističnega pripravnika, ste postali tudi člani AS Ajdovščina, registrirano članstvo boste potrdili s tem, da do konca letošnjega leta opravite vsaj 10 alpinističnih vzponov. To je pogoj za registracijo pri KA, kar je tudi eden pogojev za opravljanje izpita za alpinista. Nekaj vzponov vam bo uspelo narediti na naših skupnih turah. Sploh pa se končno ozračje le segreva in je torej skrajni čas za skalo. Tako, da se med tednom v popoldanskem času lahko večkrat dobimo v Beli oziroma Turi. Še enkrat, čestitke prav vsem 15 novim mlajšim alpinističnim pripravnikom za uspešno opravljen izpit! 06.04.2013 so Izpit za mlajšega alpinističnega pripravnika opravili: Marko Orel, Martin Volk, Vid Štrancar, Matic Štrancar, Kristina Jelerčič, Barbi Močivnik, Sandi Ličen, Špela Škvarč, Helena Koruza, Tadej Bratina, Gregor Vodopivec, Danijel Lozar, Blaž Likar, Špela Batič in Marko Vidmar. Posebna zahvala vodji šole Simonu Ušaju in vsem inštruktorjem, mentorjem in predavateljem, ki so v okviru prostovoljnega dela nesebično prenašali znanje na tečajnike. Boštjan

Inštruktor Simon – vodja šole – z uvodnimi navodili ,

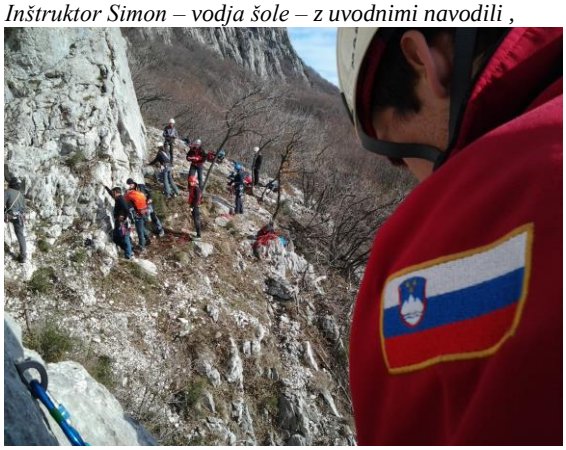
Praktični del izpitov je potekal v treh votlinah v Turi.

Pisni del izpitov in zaključna analiza.

Sedlo pod Marinellijem, Karnija, turni smuk
» murphy obstaja ali ne rata vsaka«

Karnijo smo izbrali z namenom, da najdemo lepo vreme z dobro vidljivostjo, žal pa se načrti in napovedi ne izzidejo vedno. Najprej smo želeli na Creto di Timau in Avostanis vendar je bila kapa zelo močna, zato sledi brezupen poizkus na severni strani Plekenskega prelaza proti Poliniku, megla je bila že v tunelu približek sira, na Plekenski bajti pa sama belina. Obrnemo in nazaj na tretji ovinek ceste na prelaz, 5 minut peš potem pa s smučmi na nogah po udobni gozdni cesti v slabi uri do Planine Casera Val di Collina. Tu sprejmemo naslednjo nenajboljšo odločitev in namesto v dolino Cjanevate (manj difuzije pod skalnimi stenami) zavijemo levo proti planini Plotta. Zakidana cesta po sredini preči pobočja Cime Monumentz, pobočja ki v dolžini enega kilometra predstavljajo idealni učbeniški primer pobočij za talne plazove. Če bi bila še obsijana s soncem, navkljub 2. stopnji njih prečenje ne bi bilo varno. Na Planini Plotta vstopimo v vse večje območje megle in beline, cilj je Koča Marinelli in Pic Cjadin. Dominik reže špuro bolj kot ne na azimut, videti ni prav nič. Na neki točki s GPSom definiramo pozicijo tik pod sedelcem pri koči Marinelli cca 2100 m visoko. Ocenimo, da nadaljnje vztrajanje ni smiselno in oddričamo v območju špure v dolino. Do planine je vidljivost 5 metrov, sneg sicer dober, vendar vidlljivost onemogoča zvezno in lepo smučanje. Pod planino se vidljivost izboljša in dolge prečke preko plazov in pobočij Monumentza so hitro mimo. Nad Casero Val di Collina je zahrbtna skorja. Pod njo pa kar dobra smučarija po spomladanskem gnilcu, po cesti smo kmalu pri avtomobilu. In ker gospod Murphy obstaja se v času nalaganja opreme v avtomobil megla dvigne nad 2300 m in posije sonce. Glede na vso količino zvoženega pršiča v tej zimi so tovrstne kompenzacije statistično nujne. Casseta di Canada postreže s tradicionalnim pivom za Petra in Urbana iz Logatca ter Dominika in Ožbeja iz Ajdovščine.

Stol iz Podna, turni smuk *»the flanka zweimal!...«*	Z Dominikom se nočeva kar tako hitro vdati pomladanskemu ravnodušju (14.4.) zato se že zarana odpeljeva na Ljubelj, kjer se pridruživa 12 članski odpravi fantov in deklet z vseh koncev in krajev. Hvala Jure. Cilj je Stol iz Podna. Ob sedmih dvajset vprežemo pse pri kmetu in gostincu Podnarju, naprej nekaj ravnine potem pa kar strmo na sedlo Vrtača. Podobne ideje ima še kar nekaj turnih smučarjev, s sredine flanke sem jih v nekem trenutku preštel 47 in dva psa. Po uri tričert smo na sedlu Vrtača, nekaj krepčanja, prečka ter 30 višincev sestopa peš do prečke pod Belščico. Prečka je hitro mimo in čakala nas je strma flanka, ki pripelje na sedlo med obema Stoloma. Žiga žaga poje žaga in po treh urah in enem kvartu (markirano 4-5 h) v zmernem tempu v kratkih rokavih pričuham na vrh prav posebnega Stola. Stola, ki ti za nedeljsko kosilo ponudi razglede na Bled, Triglav in podobna kičasta ozadja. Dominik je seveda že tam, ker je njegova čufarica nekoliko boljša, kakšnih 7 minut. Po vsakovrstnih opravilih v družbi še vsaj 30 ostalih nemško in slovensko govorečih smučark in smučarjev se vrh Stola pripraviva na spust. Prva flanka je fantastična, malce popuščena vendar trda. Prečka pod Belščico naznani precejšno toploto. Tistih 30 višincev peš vzpona je popolnoma odveč. S sedla Vrtača pa najprej kar soliden sneg, ki nižje preide v prvokategorni gnoj, ki terja precej moči za smučanje. Sedem kilometrski vroč spust primerno ohladimo na terasi pri Podnarju s pogledom na ostenje Vrtače. Pivo se plača, razgledi zastonj. Uživala Dominik Mikuž in Ožbej Marc.	 *Dominik na prvi flanki z vrha, standarno odličen* *Kič od dneva pika com!!!!*
Prevala in Sedlo Vršič, turni smuk v odličnih razmerah 26. maja!!!! *»turnosmučarska sezona za obliznit, vikat in kušnt!«*	Z Dominikom se ob turistični sedmi zjutraj odpeljeva iz Ajdovščine in pol desetih pričneva s hojo s Piacalle Slovenia na Selli Nevei / V Žlebeh. Po 8 minutah nošnje smuči že vpreževa pse. Snega za izvoz, vroč sončen dan naju hitro zmotivira za vzpon do koče Gilberti, naprej napadeva Prevalo 2064 m, kjer je Dominik 10 min pred menoj. Ni mu še dovolj zato se dogovoriva, da skoči še na Sedlo Vršič sam pa ga počakam na koči, ker je moje telo po intenzivnem sobotnem 4 urnem lajbanju po širšem območju Kovku nekoliko prazno (GM40 se bliža). Dominik odbrzi, sam pa uživam na Prevali s pogledom po zasneženi dolini Krnice v spomladansko živo zeleni Bovec. Brezčasno. Novega snega je vsaj 60 cm. V močnem soncu odsmučan na Gilberti, smuka prav dobra. Na koči čakam Dominika, nakar pribordajo s Sedla Vršič Đino, Berđo in Jakob, wajdovski prvoklasni borderji. Debata v stilu, smo že zjutraj mislili, da te bomo kje srečali. Odsmučam kar z njimi, kvardricepsi stegenske mišice delajo na polnih obratih smučajoč ojužen pršič. Intervalni trening prve klase. Na parkirišku debata, kmalu prismuča tudi Dominik, ki je prišel iz Gilbertija na sedlo Vršič v manj kot uri. V Bovcu hidrirava, v Kobaridu naju na poti domov opere močna nevihta. Izjemno dobra smuka in izkoriščen dan in to 26. maja! Slike so v galeriji. Ožbej	 *Pogled proti Prevali* *Gilberti v ozadju Prestreljenik in Hudi Vršiči*

Dnevnik pripravnice, od Nanosa do prvih alpskih sten
» odličen in premočrten napredek…«

"Poročilo", kot to pisanje imenuje Boštjan ali nekaj malega o mojem začetniškem plezanju. S Kristino sva se po opravljenem društvenem alpinističnem izpitu zelo dobro ujeli v dojemanju plezanja, treniranja in zmernih ambicij, pa se je Kristina poškodovala. Takrat sem previdno vprašala Silvota, če ima kaj časa za akcijo ne prevelikih težavnosti. Sicer sem, potem ko sem v okviru ene izmed lekcij na tečaju, s Simonom splezala Steber v Gradiški turi, na vrhu izjavila, da jaz ne bom plezala dolgih smeri. Pa je rekel Simon: "Greva še eno?" In sva šla še Jesensko. Ja, zarečenega kruha se največ poje. Jaz sem tu ugriznila v celo štruco. Še prej so me nekateri tečajniški sošolci kot so pajkec Vid, Helena,.. ki hodijo po stenah in stropih kot da nanje ne deluje gravitacija, spravili v dvome, ali sploh spadam v to druščino. Pomagala je pripravljenost in dobra volja vseh naših učiteljev in inštruktorjev, tako da sem začela s Silvotom hoditi v dolge smeri po pobočju Nanosa. Do sedaj mi jih je uspelo narediti že kar enih ducat. Hvala Silvo, ker si vedno na razpolago, ker sva začela zelo zmerno, se pravi trojkice, nisem nikoli občutila strahu in mi je pasalo, ko me je Silvo postavil v vodstvo. Postavljanje metuljev, zatičev, gurten,... štantov,... je dosti lažje, če te ne skrbi, da zdrsneš. Sčasoma ti to zleze pod kožo in se bolj sredotočaš na oprimke, tehniko, usklajevanje rok in nog, potem tudi to steče,... in ja, super je, ko te po steni kar povleče. Seveda govorim o lahkih smereh: tojkice, štirice. Sčasoma sem dojemala kaj pomeni ta tolko krat uporabljena beseda uplezanost in zakaj sta nam Boštjan in Simon polagala na srce naj plezamo, čeprav povsem lahke smeri.Čisto drugače je v plezališču, kjer tudi pri vpenjanju lahko greš zavestno čez svoje zmogljivosti in pač pristaneš na štriku, pa čeprav s kakšno modrico. Ko smo že pri tem, letos poleti ne bom nosila kril, da si ne bo kdo kaj slabega mislil o Marijanu. Čeprav, tudi pri padcih je treba sodelovati. Ko sem prvič nepričakovano zdrsnila pri vpenjanju, sem bila podobna žaklju krompirja. Beden občutek! Naslednjič je bilo celo malce uživaško, čeprav kratko. Naučila sem se, da ko ne gre, splezam nekaj na "top rope"in grem domov. Ta vikend je padla prva dolga alpska smer Steber ob Kamenkovem kaminu v JV steni Nad Šitom glava. Take stene so menda "ta prave" in te še posebej štejejo. Čeprav zaradi nekaj svedrovcev slednja ne spada med tiste čiste in najbolj uživaške, pa me zaenkrat to ne moti. Okusila sem višjo težavnostno stopnjo, zadnji lažji raztežaj sem šla celo prva, ostalih prav gotovo ne bi zmogla v vodstvu. Mi je pa moja, sicer kratka kilometrina, pomagala, da sem hitro našla prijeme za napredovanje. Strahu nisem občutila, bilo je le nekaj kar lahko opišem kot spoštovanje do stene zaradi česar sem plezala previdno in premišljeno. Bila je čista hribovska romantika: skale oblite z jutranjim soncem, nebo kristalno modro, mi pa v steni. Samo na eno stvar sem pozabila, na kremo za sončenje, tako da sem danes rahlo zapečena. Upam, da bo letošnje poletje sončno, brez neviht in da se bodo fantje še naprej pripravljeni ukvarjati z neizkušenimi mlajšimi pripravniki in pripravnicami. Uf, kako mi zadnji pridevnik lepo zveni :-) Barbi Močivnik

V smereh Gradiške ture in Nanosa

Vrh smeri po uspešno splezanem stebru

Skupna tura ob zaključku alpinistične šole, Vršič
»v jati je lepše…«

Ta vikend smo člani AS Ajdovščine izvedli eno izmed zadnjih točk alpinistične šole 12/13. Upoštevaje vreme in ostale dejavnike, smo izbrali Vršič, z okoliškimi stenami. Ker je uskladitev z vsemi, eden večjih izzivov pri organizaciji skupnih tur, smo turo raztegnili na soboto in nedeljo. V soboto sva tako prve prave alpske vertikalne metre preizkušala z Markom v severni steni Nad Šitom glave, družbo nama je delala Tina. Namenjeni smo bili v Trmaste kamine, zaradi gužve obrnili kurs proti Tandari-Mandari, ker je bilo tam še več skale željnih, smo se podali v osameljeno Ribo, ki poteka med obema omenjenima smerema. Časovno vstop ni bil zgleden, je pa plezarija naprej potekala gladko in dokaj hitro. Kljub temu nas raztežaj pod vrhom smeri preseneti nevihta s točo, tako, da debitantom ni prizaneslo s prvinsko izkušnjo narave. Premočeni, se že v soncu, smejemo na Vršiču, z željo da se še navežemo in gremo skupaj v hribe. Tina in Marko se nato odpeljeta domov. Sam počakam na glavnino ekipe, ki pride zvečer prespat v Tičarjev dom. Naslednji dan spet obeta sončno jutro s popoldanskimi plohami in nevihtami. Dean naveže na vrv Vida in Matica, Sebastjan pa Blaža, skupaj odidejo v Kraj sten pod Prisojnik. Preplezajo smer Fokn v okn, in se nato še povzpnejo na vrh Prisojnika. Pohvalno! Sam se navežem na vrv z Barbi in Danijelom ter se odpravimo v sončni Steber ob Kamenkovem kaminu. Kar prava izbira za sušenje plezalk in druge opreme...Oba sta nad smerjo navdušena, Barbi pa z zadnjim raztežajem v vodstvu suvereno zaključi plezalni del vzpona. Tokrat prehitimo nevihto in suhi srebamo pivo na Vršiču. Ko se drugi del ekipe vrne s Prisojnika sledi še pregled dogajanja v neki Bovški oštariji...povzetek...pripravniki zadovoljni...z močno željo po nadaljnjem plezanju! Boštjan

Boštjan, Tina in Marko v Ribi

Blaž v Južni steni Prisojnika

GM40 in ostale stvari
»kapo dwol, jezik pa do tli….«

GM40 in ostale stvari
Kaj napisati in povedati, da ne bo zvenelo, čudno morda osladno. Morda bi bilo bolje o tem podvigu pisati štiri mesece nazaj, ko so bili vtisi še sveži. Morda pa je tudi prav, da sedaj z bolj prečiščenim spominom nanizam nekaj utrinkov, lahko rečem fotografij. Torej….
PRIPRAVE; kot vedno pomanjkljive, pa vendar. Nekaj tur po Čavnu in Nanosu. Nekaj sam, nekaj v družbi sotekmovalcev. Že same priprave na tak podvig ti dajo veliko saj spoznaš veliko število novih stezic. V dežju greš ven namesto, da se pritožuješ nad vremenom in iščeš vsak prost trenutek za trening. Ne greš na varianto, »saj bom že šel« ampak dejansko tudi greš. Aktivnost, namesto iskanje priložnosti za aktivnost.
PRIHOD IN ŠTART: V soboto zjutraj se dobimo 4 tekači. Dva ultra light varianta in dva bolj »heavy style« (slika pove kdo je kaj). Vožnja do Podbrda mine prehitro in je bolj kot ne polna humorja. Letos je bila proga še za ene 4 km daljša in nekaj sto višinskih metrov višja. Pred startom kup neznank. Na črti je nervoza. Če bi mi kdo rekel: »Saj nima smisla, smo premalo trenirali, gremo rajši na kavo…« bi rekel takoj »V redu gremo«. Ampak ker tega ni noben predlagal sem tudi jaz ostal na štartni črti in s cmokom v grlu čakal znak. Tekači so potegnili jaz pa za njimi. Navijači v špalirju ploskajo in glasno navijajo. Prvi trije km so bili polni dvomov, kesanja oziroma razmišljanja če res nimam kaj bolj pametnega počet kot biti tukaj. Potem pa je prišel gozd, tla kot da bi hodil po domačem tepihu in… in je zalaufalo.
PROGA in CILJ: kot vedno lepote brez besed. Ljudje pa čudoviti. Kot vedno sem bil bolj pri zadnjih, navijali pa so kot, da bi bil prvi. Super. Pot mimo Stržišča je za mene vedno duhovna, tudi čustvena. Me ponese dvajset, trideset let nazaj. Poklon velikem človeku Vinku Kobalu.

Tomi, Simon, David in Ožbej pred startom

Birca….

Hvala za vse. Bar Zmaj v Hudi južni je poln lepih baških »zmajevk« in njihove spodbudne besede ti dajo krila za vzpon na Porezen. Durnik je Durnik in ob temu ni več kaj dodajati, še manj pa odvzemati. Na vrhu pa harmonika. Pri spustu iz Porezna je človek že malo efvoričen. Zadnja 2-3 km pa potekata že skoraj v ciljem šprintu. Na cilju pa moj največji zaklad, otroci (da ne bo kdo mislil da je pivo) ☺. Čas… ali je važen? Na koncu si vsi čestitamo in z velikim zadovoljstvom… (glej sliko)

AFTER PARTY: dnevi ko poteka GM40 so za Baško dolino velik praznik. Tako so tudi tisti dan slavnostno podeli medalje in za nadaljnjo zabavo so prišli poskrbet najprej Partizanski pevski zbor Pinko Tomažič in kasneje pa še ansambel Kraški ovčarji. Skratka še več razlogov za »kvalitetno« nadaljevanje maratona v Grapi. Dogajalo pa se je isti večer tudi na Mostu na Soči. Žal pa moram na tem mestu poročati, da je proga pokazala svoje zobe tudi največjim žurerjem v AS Ajdovščina. Tudi pregovorno zgovorni Ožbej je ostal brez besed za pogovor, kaj šele energije za nadaljnje »podvige«. ☺. Tako smo prikrajšali dekleta in žene v Grapi za kakšen ples. Smo jim ga pa obljubili za naslednje leto. Ampak tudi vožnja z vlakom domov je bila lepa.

VTISI nekaj mesecev po. Trenutno se mi zaradi poklicnih obveznosti zdi vsak podvig preveč težak. Še na Kucelj ali Nanos ne grem nič. Sploh si ne znam predstavljati ponoviti kaj takega, niti ne trenirati. Trenirati naj bo to tek, hoja, plezanje deluje skoraj nemogoče. Enostavno ni motivacije. V zadnjih 2 mesecih ne vem, če sem pretekel ali prehodil 20 km. Vse je brez veze in ne vem sploh zakaj bi hotel vlagati čas in energijo v take podvige, ko pa je toliko drugih vsakodnevnih lahko rečemo operativnih skrbi in dela…. Pa vendar, kaj je pomembno? Ne spomnim se točno, kako sem prejšnji teden sicer uspešno zaključil dober posel. Kako sem nekaj novega prodal na nov tuj trg. Dobro pa se spomnim trenutkov na tem dogodku: veselja otrok v cilju, zadovoljstva Ožbeja ko je prečkal ciljno črto, čestitk Davida, spodbujanja neznancev na progi, pregrešno lepih pogledov na sotekmovalke pred menoj (predvsem na področja »kjer noge zgubijo svoje spodobno ime«), slane juhe v Hudi južni, mrzle vode v Kalu, božanja sonca na Kobli…..In še… zadnjič je Ožbej govoril o neki istrski pustolovščini….neke milje in neki kilometri …Istro slabo poznam…menda je aprila…če bi aprila s tem opravil bi bil »fit« za poletje 2014…bi lahko tudi kaj dobrega poleti splezal….morda pa… Simon

Na GM4O so 15.06.2013 na progi dolgi 42,2 km s 5800 višinskimi metri razlike doseženi naslednji rezultati:

1. David Semič, 5 h 54 min 34 s, 85. moški
2. Jamnik Tomislav (pridruženi): 6 h 38 min 03 s (145. moški)
3. Simon Ušaj, 7 h 52 min 51 s (202. moški)
4. Ožbej Marc, 8 h 41 min 39 s (228. moški) zadnji uvrščeni, 18 minut do time limita

Ožbej vrh Durnika

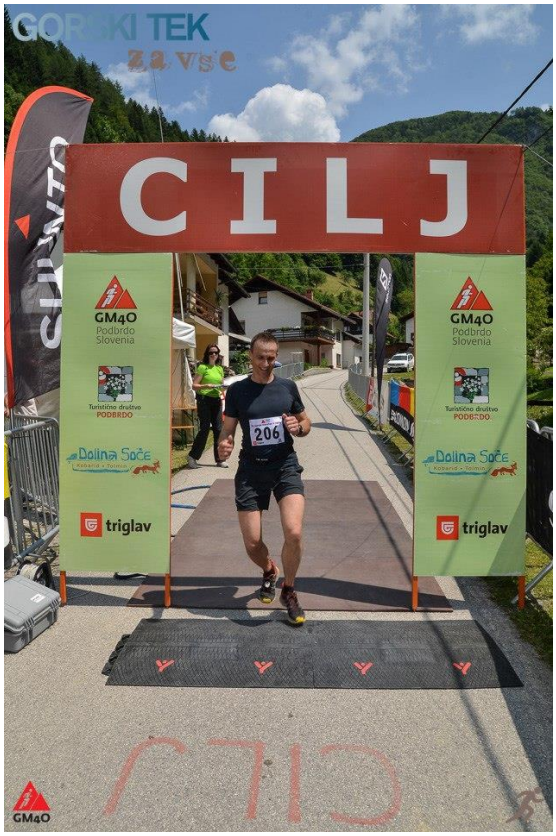

David poskočno v cilju

Motivacijski večer pri balvanu pri Izviru Hublja
» brstenje mladih mišič v družbi junaških zgod in src starih waslow…«

Že nekaj časa se je porajala ideja, da se wajdovski alpinisti zberemo na trening-pikniku na balvanu ob Izviru Hublja.Najdaljši dan v letu, petek 21.6. je bil pravi za izmenjavo idej, planov in podoživljanje herojskih zgodb...preteklosti. Imeli smo se lepo. Plezali, cvrli in hidrirali…..pozno v noč. Šaldu lepu!

Za griljo je poskrbel Egon

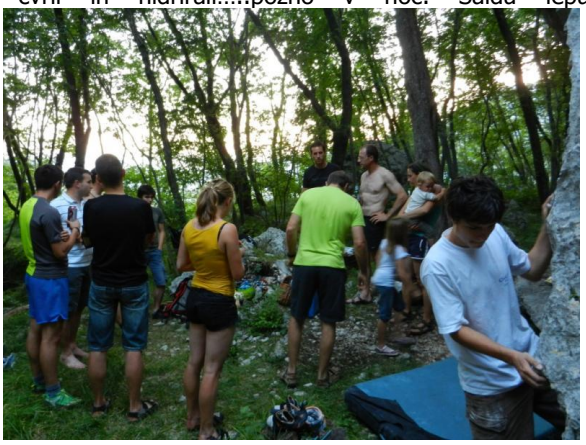
Debate vseh vrst in žanrov

Jesih Potočnik v Debeli peči
»po poteh Kralja Aleksandra…..

Na državni praznik sva se z Egonom odpravila v to v celoti gledano lepo smer. Dostop poteka po prvem delu zelo udobne stare lovske steze. V uri sva bila pod steno in kmalu opravila z gravžem od skale v vstopnem delu. Višje sva se navezala in izmenjaje plezala. Kamin je pripadel Egonu. Detajl je suh in dobro nabit. Višje sva se odločila za "težji" izhod in priznati moram, da mi ocena tiste lašte s IV- ne gre ravno v račun. Zelo zračno in ne ravno sprehod. Z lašto v vodstvu opravi Egon. Zadnji raztežaj je spet lep, sledijo livade Debele peči. Na vrhu SV stebra je vidna vrv, ki jo uporabljajo Base jumperji za svoje podvige. Za sestop sva izbrala staro lovsko stezo, ki predstavlja eno od bolj impresivnih potepanj v naših gorah. Opis sestopa: Z Debele peči proti Brdom po planinski poti. Nekaj metrov po razcepu za Lipanco in Brda v smeri Brd pridemo na sedelce, kjer zavijemo desno navzdol v široko korito. Vseskozi se držimo leve strani (možici in občasni sledovi steze). Spuščamo se po strmem koritu, iskajoč logične prehode, ki so kar dobro vidni. Ključ sestopa je navidez previsno odrezan žleb na višini prvi macesnov (na levi dva klina). Tu sva nekaj pametovala in iskala prehode proti levi. Po pol ure sva se vrnila nazaj v žleb, kjer sta dva klina. Namestila sva nov klin in se spustila po vrvi. Žleb je preplezljiv kar pa vidiš šele, ko se spustiš čez rob. Delikaten je le vršni meter, kjer je potrebna previdnost zaradi naloženega kamenja. Kasneje se žleb razširi v grapo po kateri sestopimo. Ko se svet odpre se je potrebno držati desno pod stenami, z Egonom sva že v dežju šla preveč levo in pristala na spodnji varianti stare lovske steze, ki se kasneje zopet vzpne na zgornjo. Steza je res lepa in zanimiva, kmalu sva na sedelcu, kjer vstopi Sekločeva, pogled na steno Debele peči pa impozanten. Sledi udoben sestop do koče v Krmi. Vedno sem se spraševal, komu je bilo v interesu, da je s stališča profila tako lepo speljal to stezo. Oskrbnikov odgovorov je bil, da Kralju Aleksandru in njegovim lovskim potrebam. Kralj Aleksander je na teh področjih organiziral love, pri čemer so lovsko stezo usposobili do te mere, da je lahko do sedelca, kjer vstopi Sekločeva prijahal na konju. No midva sva bila popoldan na kozlu, tistemu hmeljastemu. Lepo izkoriščen dan. Vreme je bilo stabilno oblačno, na sestopu je nekaj dežja navlažilo ozračje. Ožbej.

Dvojka

Na vrh Debele peči

Čufer Fon, IV+/IV, 120 m, Novi Vrh
»za Matica prva, za Deana rojstnodnevna«

Včeraj smo plezali v Novem vrhu, smer Čufer-Fon 120m IV+/IV. Dean Strosar, Matic Štrancar in Egon Pavlica. Prvi polni raztežaj, ki je na Miheličevi skici označen črtkano, pelje po kaminu in na trenutke je bilo potrebno uporabljati van-damovske širine. Najtežjemu delu (A0) smo se raje izognili po lepi zajedi samo par metrov bolj levo. Skala ni problematična, malček muljasta, na vrhu tam pa tam kakšna naložena skala. Na sestopu nas je močno grelo sonce. Na desni Matic na vrhu smeri, zanj je bila to prva hribovska smer. Čestitke! Egon.

Slovenska v Triglavu prvič
»kondicijo se pridobiva na raznorazne načine….«

Potreba po vzdrževanju minimalne kondicije je narekovala eno daljšo turo. Vreme se je napovedovalo stabilno, tako je Boštjan odločil: Gremo v Vrata (30.06.2013), prespimo v koči, zjutraj pa po Slovenski čez Steno, naprej na Kredarico, na vrh in nazaj čez Prag navzdol. Tako se je tudi izšlo. Ob 5h sva zapustila kočo, uro do stene, potem pa naslednje 3 do roba stene. Ves čas je šlo prosto in tekoče. Na orientacijo sva bolj pazila, ker naju je zagnanost pred 2 leti izučila. V grapi je še precej snega, zato sva za vsak slučaj uporabila cepine in se na vrhu odločila za izstop po Frelihovi polici. To je bil v tudi nekako najbolj siten detajl, ker sva si ga baje tudi dodatno začinila saj nisva uporabila nekega preduha... Tehnično sicer nezahtevna, vendar izjemno izpostavljena prečka. Zatem je sledila še krajša grapa s snegom in izstop iz Stene. Vse do Kredarice sva nato hodila po snegu, sonce, ravno prava temperatura... Pot na Triglav je kopna, le na vrhu je stolp še na pol v snegu, sicer pa je tura letna. Nazaj grede sva se ustavila še na Kredarici in čez kakšno uro poležavanja nazaj čez Prag v dolino. Razen nekaj skupin Čehov in Madžarov, planincev še ni dosti. Verjetno večina še vedno misli da so gor zimske razmere, pa niso. Poletje je tu, zato kar pogumno:) Dominik

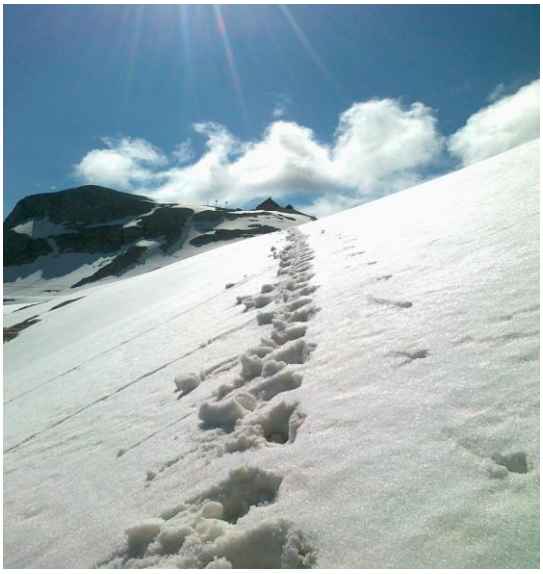
Prečenje triglavskega ledenika

Mrzle vode, Spinaccolo, IV/II-III, 400 m
»zanimivi kraji.com, S.U. in O.M. ne komentirajo, samo čestitajo ….«

Z načelnikom Boštjanom sva se dne 5.7. 2013 odpravila v Mrzle vode z namenom, da preplezava smer Severni raz Krniške špice (V-, 550m). Prespala sva v bivaku, kamor sva prispela v večernih urah. Zaradi mojega strahu in manjše negotovosti sva za naslednji dan spremenila načrte in se odločila za manj zahtevno smer Spinacollo (II, III/ IV, 400m). Razmere za plezanje niso bile najboljše zaradi goste megle in posledično slabe vidljivosti. Kljub temu sva smer preplezala brez težav v šestih raztežajih. Boštjan je bil prvi v navezi. Sestop se je zkazal za nekoliko težjega kot je bila sama smer, zaradi česar je plezanje tisti dan postalo bolj zanimivo. Helena Koruza Desno slika vrh smeri.

Bele Vode, Direttissima V-/IV in Desna Direttissima IV+/IV
»šlatat trdu je fantastičnu….«

V soboto 06.07.2013, sva bila z Davidom zmenjena, da greva v Bele Vode. Pridružila sta se nam še Simon in Gregor. Ob prihodu je bila na parkirnem prostoru ob jezeru velika gneča. Na to smo bili pripravljeni saj nas je Boštjan obvestil, da ima Vipavski AO skupno turo v Belih Vodah. Domač občutek, kakor da bi bil v Gradiški Turi. No vendar mi se nismo dali motiti, vžgali smo Ajdovski korak in za nami so padale besede, ti so norci, hodijo na GMO4, se je šalil Silvo in kompanija. Naš cilj je bila Visoka Polica, desno od lovske koče Bruner. Do pod stene pelje gamsja stezica, lastnika steze smo pozneje videli, ker smo mu uničili dopoldanski počitek je od jeze zmetal vdolino kar nekaj kamenja. Z Davidom sva se odločila za direktno smer (Direttissima), Simon in Gregor pa Desno Direktno smer. Skala je v tej steni res fantastična. David je začel prvi in na me je padel najlepši del smeri, zaradi fantastičnega plezanja me je zaneslo in potegnil sem špuro čez najlepši in najtežji del, egoist! Saj David ni bil hud, ta del smeri je kot prvi plezal že nekaj let nazaj. Orientacija ni problematična, smer sledi imenu smeri, samo naravnost. Simon je Gregorja pustil, da en raztežaj pleza kot prvi v navezi in z tem dejanjem mu je za vedno zastrupil kri. Ta strup, ki se pretaka po naših žilah poznamo vsi, ki prosto plezamo v visokih stenah in edini proti strup je ponovno prosto plezanje kot prvi v navezi. V Visoki Polici smo prejeli trenutno dovolj veliko količino proti strupa David Semič, Simon Ušaj, Gregor Vodopivec in Dean Strosar. Dean

Simonova dopustniška razgibavanja Pakla, Julijci, Bele vode
»ta stari se ne damo in hočemo svoj prapor ☺ «

Kot vas večina aktivnih članov sekcije ve sem z družinico del letošnjega družinskega dopusta preživel v Paklenici (zadnji teden v juniju), kamor ste sicer bili povabljeni tudi ostali na jutranje plezanje. Žal se na moje povabilo ni nobeden prijavil in tako sem z nemalo ljubosumja gledal ostale slovenske odseke, ki so z velikim številom članov okupirali kampe v Starigradu in nekatere smeri v Paklenici. Kakšna težja smer bi namreč kar sedla. No kljub temu nisem ravno počival in sem poleg hoje, teka, plavanja, badmintona, vožnje s skirojem oziroma skratka vseh aktivnosti, ki jih Slovenci skušamo strniti v 14 dni dopusta namesto da bi se pražili na brisači, pridobivali lepo rjavo barvo in pili pivo, splezal še 11 smeri večinoma III in II težavnostne stopnje. V kakšni smeri se je našel tudi kakšen detajl IV stopnje večinoma pa je bil glavni problem orientacija. Kljub nižjim ocenam pa se je nabralo metrov. Skupno v 11 smereh za točno 1990 m smeri (višine so vsota smeri povzete po vodniku Paklenica). Po morju nas je spet tradicionalno pričakal Bohinj s svojimi planinami. Lepo družinsko pohajkovanje preko planine Blato, planine pri Jezeru, doline sedmerih jezer, Komne in dol do Savice. Kljub temu, da ne gre ravno za plezanje pišem o temu saj je je bil dvodnevni izlet po planinah (poleg ostalih dni v Bohinju) resnično lep. Največje presenečenje pa so otroci. Po več kot 8 urni turi (res da z nekaj nošenja) lahko še vedno neumorno skačejo po igralih, trampolinu, itd. »Amazing« kot je rekel en Anglež, ko nas je videl prikorakati k koči pri sedmerih jezerih (isto turo je tudi on naredil). Morda bi morali v medicini športa bolj podrobno raziskati možnosti regeneracije malih otrok z namenom, da bi spoznanja prenesli v šport odraslih. Dopust se je zaključil včeraj (6.julija), ko smo David, Dean, Gregor in jaz plezali na Visoko Polico nad Belimi vodami. David in Dean sta izbrala Direttissimo (IV, V-, 200m). Jaz in Gregor pa Desno Direttissimo (IV+, 200m). Glede na to, da sem pred leti že plezal prvo omenjeno smer lahko trdim, da je le-ta sicer lepša je pa desna bolj konstantna kar se težav tiče. Gregor je tudi suvereno opravil s prvim raztežajem v vodstvu v hribih. Čestitamo!Sestop iz Visoke police je dokaj kompliciran saj na vrh ne vodi nobena steza. David in Dean sta izbrala spust po vrvi po smeri, ki sta jo preplezala. Ker pa jaz letos »napadam« oziroma »tekmujem« za naziv največ preplezanih smeri v sekciji :) sem se odločil za sestop po smeri Jugozahodna grapa (II, III 150m). V začetku nama je z Gregorjem še šlo dobro. Ravno pri koncu (25 m nad tlemi) pa nisem več bil prepričan v pravilnost izbrane smeri (navzdol). Zato sva smer zaključila s spustom po vrvi. Že med spustom sem videl pravilni prehod in na tleh sem s pogledom navzgor lahko samo še ugotovil, da mi je manjkalo samo kratko mesto III in nato II težavnostne stopnje pa bi bila še ena smer »v žepu«. Tako se je dan zaključil brez dodatne »lovorike« :(. Šalo na stran, šlo je za resnično lep dan v izredno lepi dolini in hvala Davidu, Gregorju in Deanu za pobudo za plezanje. Simon

Via Alberto Colavizza, Viliki Rop, Rezija
» po poteh zverinic iz Rezije..«

V soboto 3. avgusta sva se s Silvotom odpravila v Rezijo na 390 metrov visoke plate Velikega Roba. Po brezpotju do tja in nazaj, vmes pa zelo lepo plezanje, če odštejemo visoke temperature. Štartala sva zelo zgodaj, na izhodišče sva prišla malo pred osmo zjutraj. Silvo me je postavil v vodstvo, saj je skala lepa, oprimkov pa dovolj. Proti vrhu sem morala malce več razmišljati kam postavljati varovala in kako delati štante, saj je zmanjkovalo razpok in podobnih uporabnih naravnih pripomočkov. Ko je Silvo prišel do mene, pa so se te naravne uporabne danosti kar naenkrat prikazale in je Silvo le še pokazal nanje. Sestop je bil sestavljen iz prebijanja skozi borovce, strmega spusta po travnem pobočju, vzpona do steze ter nato mimo zelo impresivnih balvanov v dolino. Silvo je ves čas vodil kot najbolj zanesljiva Garmin naprava. Niti enkrat se nisva izgubila. Barbi

Cima grande di Lavaredo
»sila zanimivo pojmovanje kondiciranja «

V nedeljo, 28.julija sva z Deanom opravila zanimivo kondicijsko turo v Tre Cime in sicer na najvišji vrh po smeri prvopristopnikov, PD III+,II-III, 600m. Od doma sva se odpravila že v soboto zvečer, prespala na parkirišču pri koči Auronzo in se malo pred šesto zjutraj odpravila proti smeri. Glede pravega vstopa sva malo ugibala, pa ne predolgo, saj je bilo kmalu očitno, ko so naju dohiteli drugi... Potem pa je steklo, smer je začetka lahka, tako sva začela kar solo in tudi nadaljevala. Skala je odlična, težave pa do trojke. V nadaljevanju je smer orientacijsko nekoliko bolj dvoumna, zato sva nehote ubrala neko alternativno varianto, kjer sva tudi tekoče poplezovala do sistema kaminov. Tam sva se zaradi nekaj detajlov, ki so presegali predpisano težavnost, navezala za en krajši raztežaj. Potem sva zopet nadaljevala nenavezana do vrha, saj so težave popustile. Celotna smer sicer poteka po kaminih, tako da prave izpostavljenosti nikjer ne občutiš. V treh urah takšne plezarije sva dosegla vrh, se naužila razgledov v odličnem vremenu in zasluženega panina. Za sestop sva se v veliki meri posluževala spustov po vrvi, zato je bil ta del manj utrujajoč in po svoje zanimiv. Izstopila sva okoli 2h popoldan ter sočasno sklenila da je bila to ena lepših, uživaških tur, primerne težavnosti, v odličnem vremenu in družbi. Gužve na gori kljub pričakovanjem ni. Nekaj vodniških navez in posameznih plezalcev, da kakšno rečeš... Na turi sva bila Dean in Dominik.

Slovenska smer v steni drugič

V nedeljo 21. julija smo se na Triglav po Slovenski smeri odpravili David, Robi, Vasja, Damjan, Dean in jaz (Barbi). Štartali smo ob 4h zjutraj iz Ajdovščine pri 27-ih stopinjah celzija. Na poti je začelo močno deževati, da sva z Deanom pomislila, da bomo morda rabili plavutke. Ker je David temeljito preučil vremensko situacijo, smo pot nadaljevali in v Vratih je že prenehalo z namakanjem. Štartali smo dokaj zagnano, vendar smo se v prvi uri in pol skoraj stopili, saj smo se pri 100% vlagi tako potili, da je kar špricalo od nas. Po vstopu v steno smo nekje v megli pred sabo opazili Vipavce, ki smo jih kasneje prehiteli, ker so zgrešili pot. Do macesnov nam je spodrsavalo na pesku, pod Belimi platami smo zagrizli v skalo in jih preplezali po desni strani. Mihelič v svojih Slovenskih stenah piše, da je pri Macesnih prva zanka Slovenske smeri. Pravi, da tu ne smeš plezati navzgor, kamor peljejo vabljivi prehodi in sledi temveč desno, sprva vodoravno in potem strmo navzdol po gredi do kotanje in žleba, ki te pripelje do Belih plat. Da ti prehodi zavedejo izkušene plezalce kot sirene mornarje na morju, sem se prepričala na licu mesta. Tu se je ta dan prvič pokazalo, da David obvlada vse pasti Slovenske smeri, kar je dalo skupini zelo prijeten občutek. Tako nas je vodil, brez da bi kdaj zašli, do izstopa. Na vrhu Belih plat, nas je po še nekaj metrih lepega plezanja, čakala Bučarjeva stena, nato so nam pot presekale Zlatorogove police. Prava avtocesta v steni. Sledila je zasnežena Slovenska grapa in odločitev, da iz stene izstopimo po Frelihovi prečnici. Po policah, ki so bile sicer dovolj široke za alpinistično hojo, smo se zaradi velikih količin nerodnega grušča zavarovali in varno prišli do Okna, pri katerem smo na razgledni točki uživali v pogledu v dolino Vrat. Na drugi strani smo zagledali Vipavce, ki so se odločili za Prevčev izstop in so z vrha stene opazovali naše napredovanje. Skozi Okno smo se jim izmaknili na prečnico, še malo navzgor in kmalu smo prišli do spusta. Po aprilskem izpitu moj prvi spust in tako kot takrat sem prusik preveč zategnila, zato je šlo navzdol zelo počasi. Kar pa fante ni preveč motilo, saj si niso želeli, da bi mi v družbi štirih gorskih reševalcev in enega vodnika zdrsnilo. Sledilo je še nekaj nerodne hoje po grušču in izstop po stopničastih skalah poleg snežišča. Večina smeri smo "presolirali" Navezovali smo se na ozkih šodrastih policah ter na nekaj mestih, ki bi jih sicer normalno preplezali, vendar so bila zaradi taljenja snega mokra in dobesedno sluzava. Zaradi vlage in visokih temperatur so tam skale in oprimke zarasli mahovi. Plezali smo v gojzerjih, kar je na teh mestih dodatno otežilo napredovanje, zato je bila uporaba varovanja vmesna. Mene so fantje "dali na štrik" tudi na vseh snežiščih. Mehak sneg je sicer omogočal, da si brez problema naredil stopinjo v snegu, vendar njihovim izkušnjam nisem želela oporekati. Na vrhu stene smo pomalicali in se zadovoljno ozirali po preplezani smeri. Ker so bile napovedane popoldanske nevihte, smo se odločili izpustiti vrh Triglava ter pivo v Staničevem domu. Po Tominškovi smo se vrnili v dolino. Med sestopom so fantje uspešno rešili neizkušenega planinca, ki se je zaplezal in v paniki zagozdil v jezik snega ter pomagali prečiti snežišče še dvema planincema brez opreme. Ker ne maram nedokončanih poslov sem teden dni kasneje iz Vrat čez Prag osvojila še vrh Triglava. Najlepše je bilo, da mi je tokrat delal družbo Marijan. Vesela sem, da sem preplezala tako klasiko kot je Slovenska smer. Ker se nahaja v severni triglavski steni, ki je med slovenskimi stenami elitna in atraktivna lokacija, je zelo popularna. Preplezalo jo je že ogromno ljudi. Kljub temu, da po tehnični plati ne spada med težje smeri (ocena II oz. III) nudi mnogo gorskih užitkov. Čeprav jo dobršen del prehodiš, je ni za podcenjevati saj je dolga 700 do 800 metrov, odvisno kje jo končaš. Orientacijsko je zahtevna in ima ogromno variant, ki so lahko tudi mnogo bolj zahtevne od te, ki smo jo opravili mi. Barbi Močivnik

Jungfrau 4160 m
» tipo šminka in te zadejve…«

Ker mi letošnje poletne aktivnosti povsem kroji stanje leve rame, se je ta vikend ob odpovedi obilice "klene" plezarije, pokazala možnost izpolniti, že večkrat dogovorjeno turo s kolegi iz službe... Sprememba plezalnih planov je prišla pozno/nenapovedano (podobno nestabilno kot se spreminja stanje rame...) in želene Durfourspitze, Lyskam oziroma Dom je zaradi prezasedenosti koč, nadomestil Jungfrau iz južne strani. Iz Fiescha ti 1000 višincev pomaga gondola, nato pa sledi eden daljših ledeniških dostopov do pod same gore. 10 km ledenika Aletschgletscherja, ki se mu sodobni svet kar pozna, te lahko s svojimi "špaltnami" zaposli precej več kot le 6 h. Zanimiva ledeniška izkušnja, ki jo po prebranem v vodničku niti ne pričakuješ (je pa res, da je ledenik živa, oziroma umirajoča zadeva). Se je pa fino sončit, ležat in se ponovno privajat na manj O2 nad 4000 v tako lepem, mirnem vremenu, s kuliso Moncha in Eigerja za seboj... Si lahko vsaj rečeš..danes tu...naslednjič tam:) Boštjan

Matterhorn (Monte Cervino) 4478m, Jugo zahodni greben, AD. III/II, 1674m
»sosedska ljubezen in podobne zadejve…«

Proti dolini Aoste sva se kljub slabi vremenski napovedi za naslednji dan z Dominikom odpravila v ponedeljek 19.08. V vasico Cervinio, ki leži na 2000 metrih, sva prispela ob 11 uri dopoldan. Vremenska napoved se je uresničila in prvi dan nisva prišla do bivaka na 3870 metrih. Morala sva prespati v koči (hotelu) Duca Degli Abruci, ki leži na 2800 metrih. Dominik je zaspal v sobi, jaz sem se za popoldanski sprehod povzpel na 3200m in se ponovno vrnil v kočo. Očitno se je to dobro obrestovalo. Po lepo prespani noči, sva se odločila, da se drugi dan povzpnemo samo do bivaka Corel na 3870m in naslednji dan napadeva vrh. Tako se bova res dobro aklimatizirala in vrh lažje dosegla. Ko sva prispela do bivaka Corel na 3870m, z višino nisva imela skoraj nobenih težav. Vendar višina je zahrbtna stvar in vsakič ko smo na velikih višinah naše telo drugače reagira. Po parih urah bivanja na tej višini je Dominik kazal prve znake višinske bolezni, ki se je stopnjevala do bruhanja in driske, pomagale niso niti tablete proti višinski bolezni. Težka noč, ki je bila za njim je pustila svoj pečat in grenak priokus. Dominik se je drugi dan pravilno odločil, da kljub veliki želji ne more na vrh. Tako sem ostal brez soplezalca in skoraj bi se spet moral, že v drugo vrniti brez doseženega vrha. Ampak zdaj sem že stara kost in glej ga hudiča, ki ima zmeraj prste vmes. V bivak so prišli tudi prijatelji iz Hrvaške, ki sem jih letos pozimi spoznal, ko sva z Egonom plezala slapove v Prisojniku. Tako sem se pridružil njim. Dobil sem soplezalko Ivo, super punca, doma iz Ogulina. Zadnjih dvesto metrov sem jo dobesedno vlekel, če bi bilo treba bi na vrh potegnil tudi truplo. Tokrat nisem hotel iz rok izpustiti priložnosti, ki se mi je ponujala. Fantje so reševalci v Paklenici in gostilna Dinko jim je dobro znana. No tako sem se povzpel na vrh. Zadovoljstvo in občutek, ki te preplavi na vrhu take gore, se na da opisati. Ves trud priprave in več letno čakanje na ta trenutek so takoj pozabljene in v tistem trenutku se niti dobro ne zavedaš kaj ti je uspelo, ker nimaš časa za razmišljanje, saj te čaka še naporen sestop v dolino, ki je dolg 2800m. Na Monte Cervinu sva bila Dominik Mikuž in Dean Strosar. Dean

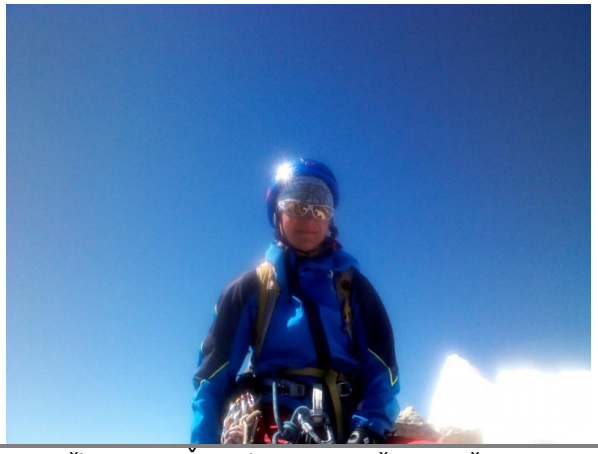

Greben Loške stene
»sila zanimivo pojmovanje kondiciranja II, no comment«

V soboto sva z Nejcem preplezala/prehodila celoten greben Loške stene. Štartala sva v Bavšici pri učnem centru PZS. Na vrhu Plešivca sva bila v 2 urah. Nato se je začelo poplezavanje po grebenu, ki je do vrh Briceljka kar skalnat. Ker nisva imela vrvi sva vse abzajle preplezala. Po 4 urah in pol sva stala na Vrh Krnice in tako že v megli zaključila grebenski del vzpona. Čez 2 uri pri trdnjavi Kluže, in nato prej kot v eni na pšenični v centru Bca. Vse do prihoda megle je bil dan za v okvir. Boštjan Mikuž

Nova centralna
» u tistih bworčkih je končal že marsikateri pripravnik ☺, anke urednik«

V soboto 17.8. sva z Vovkm (Martinom) plezala Novo centralno smer v zahodni steni Velike babe. Štartala sva ob 4ih iz Štorij in okoli 6ih sva bila na izhodišču, po hitrem dostopu in dolgotrajnem govorjenju (in kajenju) sva začela plezati ob 8ih. Skala je, kot je napisal Mihelič, res odlična, mogoče se še katero plezališče skrije pred njo. Svedri so pa res kar precej narazen in tudi smer z oceno IV+ postane zelo resna ko imaš 10m+ »runouta«. Seveda so na najtežjih mestih bolj na gosto, vendar smer je vseeno zelo resna (za pripravnike). V glavnem kolikor je plezanje potekalo gladko, je toliko bolj nagajala orientacija. Nekje v zgornji tretjini smeri se je Vovk moral abzajlat , skoraj ves čas sva falila štante in na vrhu smeri sem jst še splezu Borčkovo varianto smeri (Kdu se zgubi v navrtani smeri? se dobro da se nisva izgubila na ferati)). Težavam navkljub sva na vrh priplezala ob 16ih. Sestopila sva po ferati proti ledinam, oskrbnik koče nam je za tolažbo povedal, da katere naveze potrebujejo še več časa, tako da sva malce boljše volje prišla v dolino. Turo, ki je bila še kar naporna, predvsem pa zanimiva in lepa sva zaključila s pico in pivo v Kranju. Marko

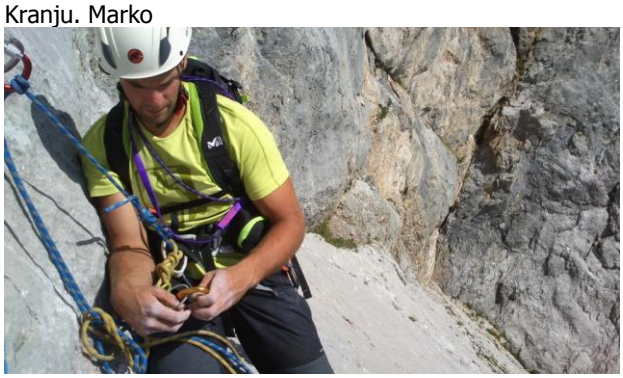

Dolga nemška do vrha 1340 m
»sila zanimivo pojmovanje kondiciranja III«

V nedeljo 4. avgusta smo trije člani AS Ajdovščina plezali Dolgo Nemško v severni steni Triglava, IV-/III 1000m. Glede na napoved lepega in stabilnega vremena, smo se iz naših krajev odpeljali šele ob 5h zjutraj in tako vstopili v steno ob 8.30. Kratko nemško smo začeli skupaj v navezi vsi trije, potem pa se je Boštjan odločil, da bo malo poskrbel za kondicijo in je plezal sam naprej. V navezi sva ostala z Deanom. Od vrha Nemškega Turnca, je Boštjan malo "potegnil" in tako stal na vrhu Triglava, ko sva z Deanom zapuščala znamenito Lusko... Boštjan je tako potegnil celotno klasiko iz Vrat na vrh (1300m) , midva pa sva zaključila na Kugyevih policah in se po krajšem premisleku raje odločila za sestop čez Prag kot za Bamberga. V smeri sva bila 8 ur - ja kar dolgo. Je pa tudi res, da je kot prva 1000 metrska smer kar zalogaj (vsaj za pripravnika), predvsem kondicijski. Vreme nam je prav tako šlo na roko, tako da se ni mudilo nikamor. Lepo izkoriščena nedelja! V Steni smo plezali Boštjan, Dean in Dominik.

Skupna tura v Viševi skupini
»mladcem dogaja.com«

Simon je držal besedo ter 10. in 11. avgusta organiziral plezalni vikend na območju Viša. Javili smo se ta najbolj mladi in ta najbolj stari bivši tečajniki oziroma sveži pripravniki. Skupina je bila kot iz filma, nekaterim po žilah tečejo le še hormoni, drugi pa že imamo sive lase. No pa se je vse skupaj dobro izteklo, vmes pa ... nekaj od tega najdete spodaj, vsega pa ne bom opisala. Izhodišče je bila koča Pellarini v dolini Zajzera. Boštjan, vodja prve naveze, Vid in Matic so tja prispeli že v petek zvečer in v soboto navsezgodaj odrinili v steno. Plezali so **smer v V steni Viša Krobath, Metzger (IV+, V, 700 m).** Če so si mladi člani želeli "trad plezanja" so ga tukaj gotovo dobili. Pa še učno mero orientacije. Pa še kaj za povrh :). Več o teh dogodivščinah pa nekje drugod. Mi smo od doma štartali v soboto ob 4h zjutraj in prišli v kočo okrog 8h. Malce postanka ter nato pot do izhodišča vzpona. Tja prispemo ob 10h. Plezali smo smer **S raz Pinnacola v Trbiški Krniški Špici (IV-/III, 400m).** Tako kot je obljubil Simon, prvinsko dogajanje, tudi dostop. Bila je megla in malce hladno vreme, vmes kaka kaplica dežja in spomnila sem se Heleninega opisa smeri, ki sta jo je plezala z Boštjanom, v zgleda identičnih razmerah, pred enim mesecem in pomislila: "Ojoj, sestop..."Začeli smo v upanju, da nas bo vseeno obsijalo sonce, pa nas ni, vsaj ne v steni. Plezanje je bilo tekoče. Najprej sem šla kot tretja, ker je bil Marijan prvič v steni in ga nismo hoteli obremeniti z vsem naenkrat, potem pa kot druga, saj je hotel delati čim več stvari, da si pridobi malce rutine. Pa še en velik vzrok je bil, meni gre izbijanje klinov zelo slabo. Simonovi pa držijo kot 'pribiti'. Tu se je izkazal Marijan. Z orientacijo ni bilo težav, saj je bilo možno več variant, vse sprejemljive. Da gremo prav pa smo opazili po nekaj starih klinih in vrvici. Špico smo obšli po žlebovih na levi, kjer je bilo bolj gruščasto vendar lažje plezanje. Na vrhu je bila megla in Simon si je na glas zaželel, da se malce razkadi in se je to zgodilo kot na ukaz, tako, da smo zagledali prehod navzdol: po gredi do škrbine in nato po grušču navzdol in kmalu naletiš na stezo in rdeče oznake. Veselili smo se srečanja z drugo navezo v koči, vendar tisti večer nekako ni bilo razloga za sproščenost, ker so bili fantje še vedno v steni. Slike iz tega vzpona so v galeriji. Naslednji dan je bil na vrsti **vzpon na Srednjo Devico, smer Kamin Y (III-II, 250 m - vmes gotovo kakšen detalj spodnje IV stopnje).** S Simonom sva se naslednji dan najprej naspala, saj je bilo pristopa le za eno uro. Najprej v hrib po stezi, potem pa nekaj previdne hoje in plezanja do vstopa v smer. Plezala sva tekoče, jaz kot druga. Simon je zabil le en klin in nato hitro opusti misel na take štante, saj mi tega klina ni uspelo zbiti. Potem, ko je nekaj časa poslušal nabijanje mojega kladiva, pardon Ožbejevega kladiva v mojih rokah, se je pozanimal, če se klin sploh kaj maje. Priznala sem, da ne in mu je bilo jasno, da je klin izgubljen. To je bila naveza najboljšega zabijalca klinov in najslabše izbijalke teh železnih zadevic na katerih večkrat visijo naša življenja. Smer mi ni delala težav, vendar sem v mislih ves čas primerjala smeri z istimi ocenami in ja, tudi to je relativno. Pa tudi daljša je, kot je v vodiču. Mihelič pravi, da je to smer primerna za tolažilno turo ali kot kratki večerni sprehod, za začetnika pa že kar resna tura. Tudi po tem se vidi, da sem začetnica. Določeni detajli so me spominjali na detajle nekaterih smeri v Beli vendar, ko je pod tabo toliko metrov prepada, te skale občutiš na drugačen način. Smer se konča z ravno prostorno polico, okrog pa skale in vršaci. Poiskati je bilo treba še prehod na vrh, kar nama je hitro uspelo. Navodila, ki sva jih imela so bila dvojna: Miheličev in še italijanski vodniček. Eden zelo skop v opisih, drugi pa je z

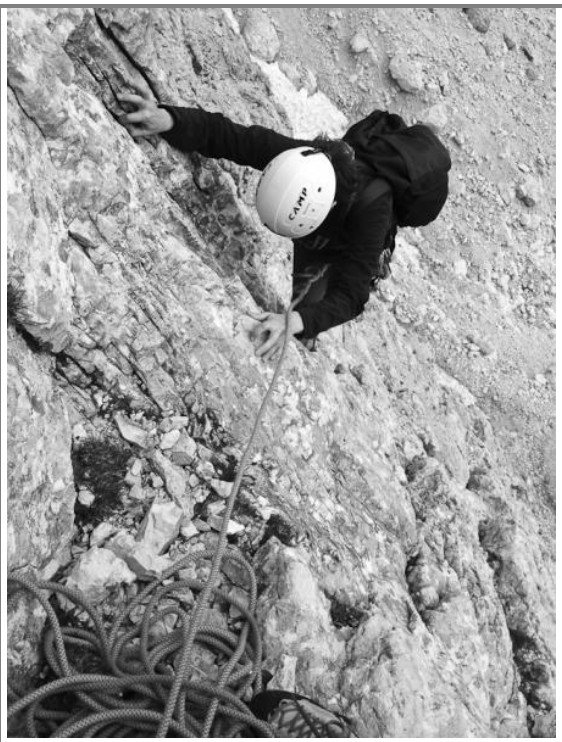
Pleža

Osvajalci Viša: Barbi, Simon in Marijan

Klasika: siten sestop

opisi pretiraval, da po branju spet nisi točno vedel kje je kaj. Pot na vrh, pa je, ko jo odriješ zelo enostavna. Vendar to še ni konec zgodbe. Po strmem travniku sva odšla previdno navzdol, nato spet plezarija na Malo Devico, potem pa nekaj 'abzajlov' navzdol. Problematično, ker se je vrv zapletala kot 'francoska solata' (Simonova primerjava :-), obenem pa je sprožala kamenje, da je kar deževalo. Simon je zelo umirjen in dober alpinist ter ne izgublja živcev, da jih sploh ima, sem opazila šele, ko je vrv pri abzajlu začela prožiti kamenje. Po zadnjem spustu pa se je še zataknila. Kljub vsemu sem v teh spustih uživala in res se ne strinjam z Miheličem ko pravi, da je tura za začetnike težka predvsem zaradi sestopa. Ko sva bila na travniku nad potjo, sva zagledala še drugo navezo, ki je končno korakala proti koči. Tam je sledil še 'Vid & Matic stand up show'. Izvedeli smo vse podrobnosti njihove plezarije, bivakiranja in tudi osebne poglede na to dogajanje. Slednje je bilo še posebej zabavno. Vendar to ni za naprej govort. Mene še danes bolijo vse smejalne mišice. Iz teh fantov zanesljivo nekaj bo! Le kje ste bili tisti, ki ste na Vršiču na zadnji tečajniški vaji izjavljali, da greste le še kake težje stvari plezat? Tu bi bili sigurno zadovoljni, saj dobiš v paketu s smerjo ponavadi še dolg dostop in sigurno problematičen sestop. Ko sem bila v steni, sem razmišljala, kako je bil ta vikend res tisti pravi odklop in kako bom v ponedeljek kos vsem neumnostim vsakdana. A ko sem prišla v dolino in se peljala proti domu, so mi misli uhajale k naslednjemu vikendu. Le kam bi se lahko povzpela čez en teden? Na koncu smo vsi pristali v Simonovi kleti, na pizzi in pivu. Hvala Renata!
Barbi Močivnik

Device na levi

Severni raz

Bisera zahodnih Julijcev
»beri natančno in pusti domišljiji prosto pot ☺ »

V soboto zjutraj, 21.9.2013, Bele vode. Bil je lep dan, smer je že od daleč zgledala uredu. Zaspala sva na soncu, medtem ko sva čakala Italijane, da pridejo čez prvi raztežaj. Nahrbtnike sva pustila spodaj, Boštjan je plezal naprej. Veliko čebel je bilo v steni, bile so nekoliko izgubljene in bolj glasne od tistih v dolini. Sestopila sva z Visoke police in šla čez neko sedlo na drugo stran v sosednjo dolino. Spala sva eno uro, plezala dve, hodila ves dan. Noč je bila mirna in jasna, nekdo pa je v bivaku pustil odprto pet litrsko ovčko rdečega vina... Zjutraj sva bila pozna, ampak miss julijcev nama je ostala dolžna. Zamerim ji edino njen klavstrofobičen kamin, drugega ji ne morem. No ja in zamerim najinim nahrbtnikom, ki sva jih morala nositi s seboj, če sva hotela nazaj na drugo stran...in malo svoji utrujenosti... Kot se za prvi pomembnejši vzpon spodobi, sem pozabila fotoaparat doma, baterije v telefonih pa je drugi dan zmanjkalo obema. Še dobro, da so bili gamsi premajhni in predaleč spodaj, da bi jih lahko slikala, nenavadne raztegnjene oblake kakršnih še nisem videla, pa si bom tako ali drugače zapomnila. Tudi zato, ker konec smeri in vrh gore ne pomenita nujno eno in isto, sva bila na vrhu deležna ne najbolj zaželenega sončnega zahoda. Pomenil je sestop v temi, kljub temu, pa večjih težav nisva imela.
Plezala sva smeri:
V soboto: **Direttissima v Visoki polici (V-) 200 m** (2 uri plezanja, 1 spanja)
V nedeljo: **S raz Krniške špice (V-) 550 m** (časa ne veva, ker ni bilo ure, bil pa je sončni zahod...) Helena

Biseri in te zadejve

4 Nove smeri v Kovku ljubljanske naveze Kragelj Turk

Marko in Silvo sta bila v Kovku izjemno aktivna in rešila praktično vse probleme stene Velikega oltarja. S tem smo dobili nekaj najtežjih smeri v pečinah nad našo dolino. Ker so nove smeri relativno očiščene so pripravljene na ponovitve. Opisi smeri in vtisi so zbrani s svetovnega spleta.

CIK CAK

VI-,AO/IV, 100 m

Stara znanca iz severne triglavske stene **Marko Turk** (AO Rašica) in **Silvo Kragelj** (AO LJ-Matia) sta zimo tik pred njenim koncem (15. 3.) zamenjala za pomladno plezanje nad Vipavsko dolino. In v JZ steni Kovka preplezala novo smer, ki zaradi vijugaste linije nosi ime ***CIK-CAK***. Smer se nahaja desno od ***Nočnega abzajla***, ocenila pa sta jo s **VI-, A0/IV, cca 100 m**. V smeri je 6 klinov, od tega trije stari v tretjem raztežaju. Pravita, da je smer po kovško krušljiva in zato zahteva previdnost.

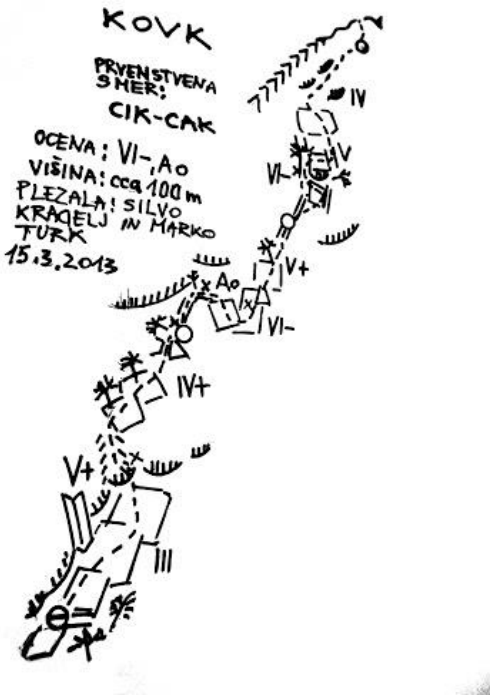

Vris smeri in skica CIK CAKA

V smeri CIKCAK

Vstop CIK CAKa

PEKLENSKA NAPOLITANKA, ,VI-/ 100 m

Peklenska napolitanka je ime nove smeri **v JZ steni Kovka**, ki sva jo z Markom Turkom (AO Rašica) preplezala v petek, **22. marca** 2013. Kovk, JZ stena, *Peklenska napolitanka*: VI-, ok. 100 m, v smeri sva pustila štiri kline. Karakter: *po rzeniško* krušljiva! Vreme: sončno, vroče. Št. kompletov 10, klinov 8, metuljev 5, zatičev 2 - smer ni opremljena! Uporabljala sva 60 metrsko dvojno vrv. Kratek **opis**: Po neizraziti poči in razčlembah (VI-) rahlo proti desni navzgor do rušja, desno po plošči v prehodu med rušjem in navzgor po krušljivem terenu (V) do stojišča na polički (40 m, k). Po razbitem stebru proti desni navzgor (VI, 2 k, krušljivo) do drevesa v zajedi (40 m). Po poči v zajedi do grmičaste zapore (k), desno čez ploščo (VI-) na raz stebra in po njem do vrha. Vstop: Smer je v ostenju Velikega Oltarja. Dostop kot za *Gamsjo smer*, nato ok. 50 *višincev* levo navzgor. Smer je v levem delu Oltarja, začetek pri drevesu v vpadnici večjega pasu rušja 20 metrov višje v steni. Sestop: Po gamsji stezici levo proti grapi. Ko ta postane bolj strma, spust po vrvi (35 m) do mladega borovca. Z njega še 40 metrov spusta do vznožja stene.

Akterja peklenskih smeri, BRAVO!!!

PEKLENSKA ZAJEDA, VII-,A2-A3/V-VI, 110 m

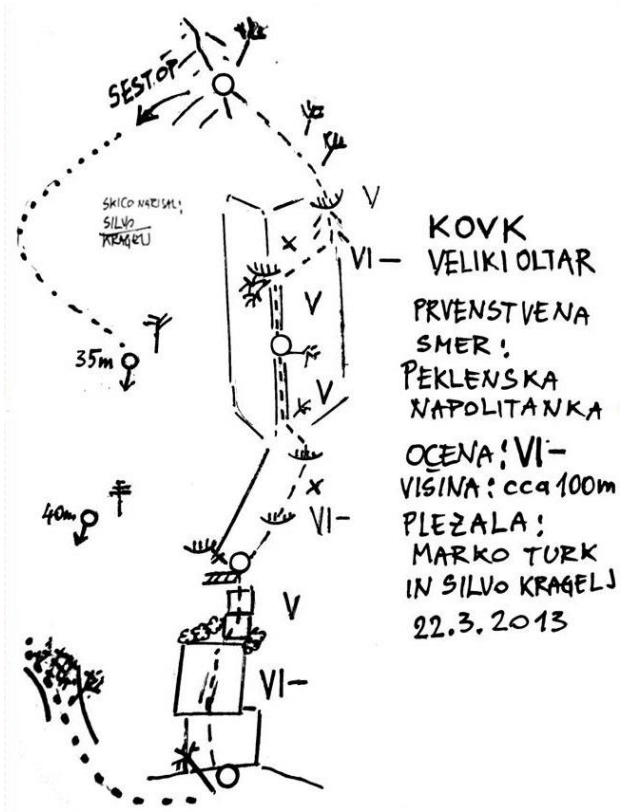

V ponedeljek sva bila z Markom ponovno v steni Velikega Oltarja nad Vipavsko dolino. V lepem sončnem vremenu sva splezala še eno prvenstveno smer. PEKLENSKA ZAJEDA sva jo poimenovala. Statistika: PEKLENSKA ZAJEDA JZ stena Velikega Oltarja v Kovku Ocena: VII-,A2-A3/V-VI Višina:cca 110m Klini, ki sva jih pustila v smeri: 3 (1 star klin že notri) Smer poteka desno od smeri Peklenska napolitanka. Po kovško krušljiva.
Plezala: Marko Turk in Silvo Kragelj 15. 4. 2013

Je nova smer, ki sva jo s Silvom Kragljem (AO Lj-Matica) dokončala 15.4.2013 v Velikem Oltarju Kovka. Kljub skromni višini (110 m) je tehnično in psihično najzahtevnejša od vseh najinih smeri. Spodnja polovica je izjemno krušljiva (s stene sva zmetala kar nekaj sto kil skalovja, tako da je sedaj precej čistejša), zgornji del pa standardno precej bolj kompakten. Zaradi izjemne strmine in delikatne plezarije sva morala marsikje tehničariti in se prebijati po metrih, plezarija je trajala skupno cca 8 ur. Notri so 3 najini in en star klin v vršnem delu. Zanimiva bo predvsem za zelo napaljene in neustrašne, obvezno je imeti s seboj veliko število različnih klinov in komplet metuljev. Ocena: VII-, A2-A3/V-VI, 110 metrov

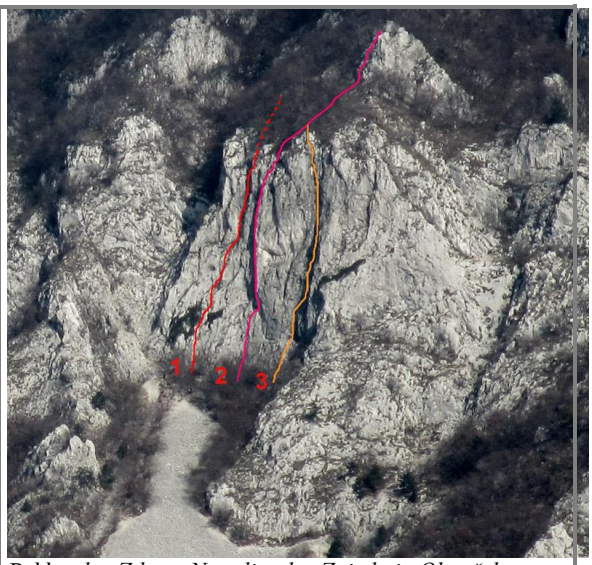

Peklenske: Z leve: Napolitanka, Zajeda in Oltarček

Začetek zajede v Peklenski zajedi

Previs v Peklenski zajedi

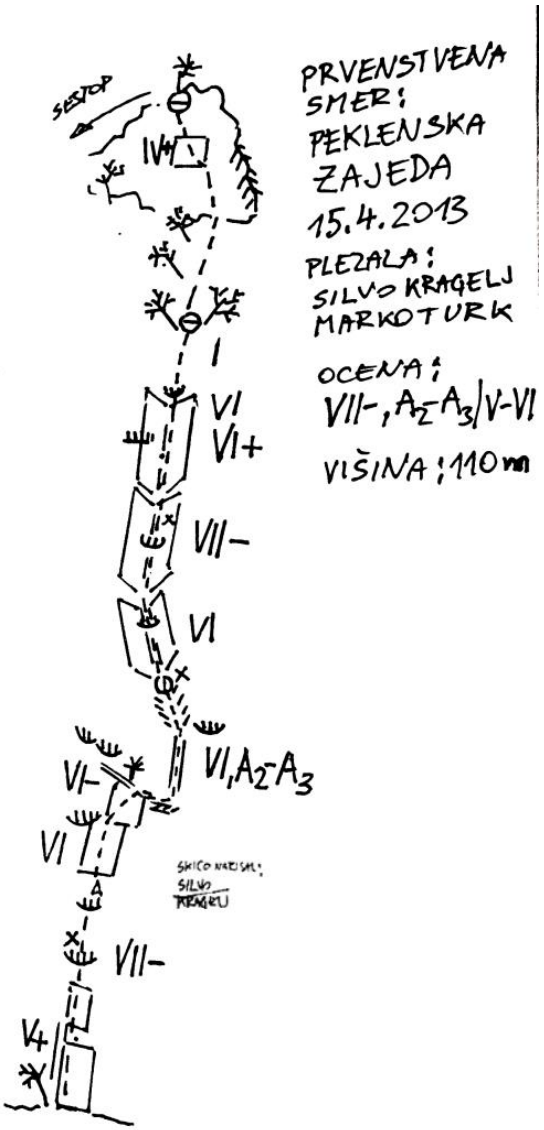

PEKLENSKI OLTARČEK, VII-,A0/VI-, 110 m

Kovk: *Peklenski oltarček* (VII-, A0/VI-, 110 m)

Smer poteka po najbolj desni zajedi v steni Velikega Oltarja. Dostopimo kot za smer *Peklenska zajeda*, vstop je deset metrov desno od le-te, na mestu, kjer se na levi strani drevesa zajedajo v steno. Po kompaktnih, razčlenjenih plateh (IV-V) rahlo proti desni navzgor do poči v previsni zapori. Po poči (VII-) nekaj metrov do strme, poraščene grede. Po njej (IV+) proti desni do razbitih plošč, levo od raza. Diagonalno proti levi čez plošče (VI-) in čez previs (VI), nato nekaj metrov navzgor po razbitem terenu do stojišča v vznožju vodilne zajede (50 m, k). Po zajedi navzgor čez previsno poč (VI+, A0) in naprej po njej (VI) mimo majhne vdolbinice – oltarčka do izstopnega previsa (k). Čez previs (VI, A0) in čez manjšo skalno stopnjo (VI-) do stojišča pri drevesu (40 m). Nadaljujemo po smeri Peklenska zajeda do vrha (IV+, I-III, 45 m). Sestop kot pri smeri *Peklenska zajeda*.

V sredo, 25.4.2013 sva v steni Velikega Oltarja v Kovku uspela preplezati še tretjo, najbolj desno zajedo. Smer Peklenski oltarček v 110 metrih ponuja vse živo: kompaktne, pakleniške plošče, strmo poraščeno gredo, krušljive odstavke, previsne poči in zajede. V vršnem delu

Navpična zajeda v Peklenskem oltarčku

Previs vrh zajede

nas preseneti idilična vdolbina, podobna oltarčku, kjer lahko zmolimo kakšno molitev za plezalni blagoslov. Notri sva pustila 2 klina, sicer pa je za varno plezanje potrebno zelo veliko klinov, metuljev in zatičev. Dala sva ji oceno VII-, A0/VI-. Svojo pobožnost sva izkazovala Marko in Silvo Kragelj (AO Lj-Matica).

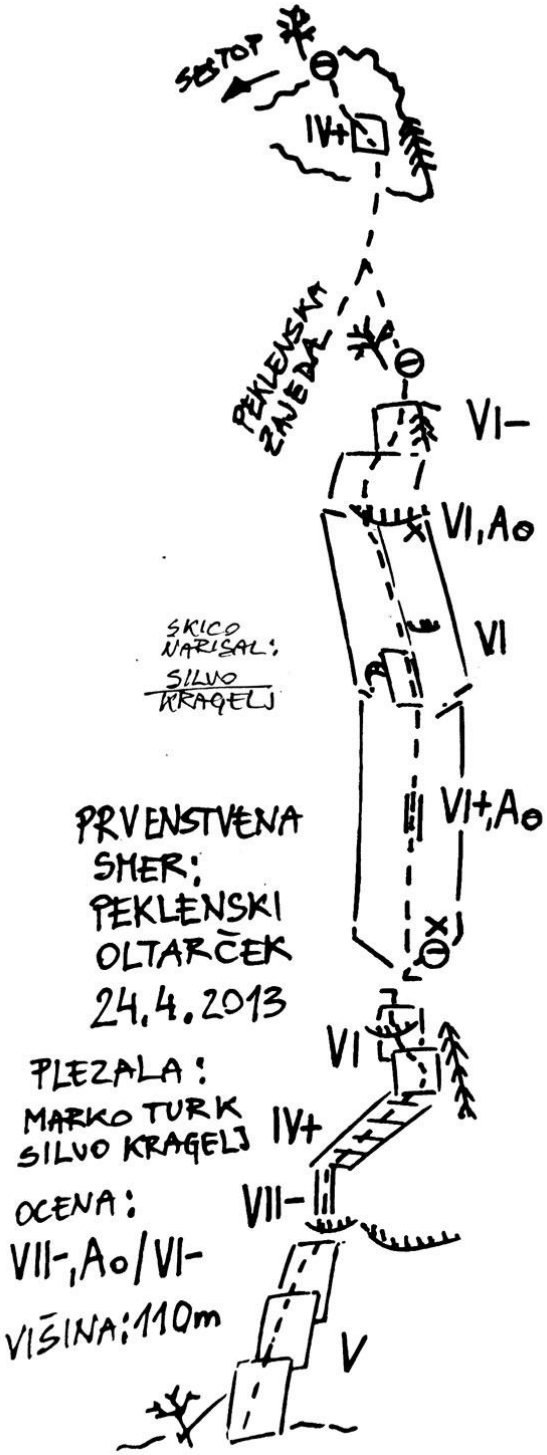

Razbite plati

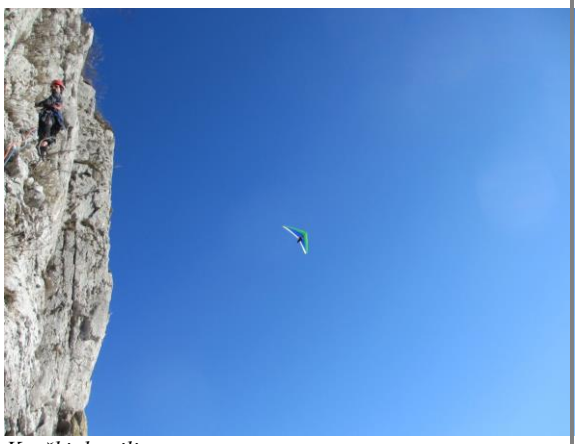
Kovški detajli

Foto meseca

Včasih se ne izzide, Monte Zermula, Karnija

Izdala: **Alpinistična sekcija PD Ajdovščina**
Urednik: **Ožbej Marc, ozbej.marc@gmail.com**
Lektor: **Jenzik Živastvar** - za najdene pravopisne, slovnične in tipkarske napake ne izplačujemo honorarjev, enkrat letno pa sprejemamo neposredne pripombe jezikovnih puristov in sicer tretjo nedeljo v avgustu na Gorenjskem turncu v Severni triglavski steni
Naklada: **vsak po svoje**
Fotografije: **člani sekcije inu drugi**
Sponzor: **prostičas.com**

Izdano v elektronski obliki, Oktobra 2013

Po mnenju Ministrstva za kulturo spada glasilo v sklop glasil marginalno deviantnih skupin, ki s svojim pozitivnim pogledom na svet močno ogrožajo obstoječe koncepte nikoli srečne in zadovoljene potrošniške družbe. Zato je še pred uvedbo enotne davčne stopnje obvezano plačevati dvajset klobas in dvajset litrov vina mesečno v sklad za zdravljenje obolelih za intenzivnim načinom doživljanja življenja.